ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΛΟΓΙΚΗ
21 ΜΑΡ. 1911
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ ΛΑ'
ΑΡΙΘ.— 10

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1911

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Λέρου καὶ Καλύμνου ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον κ. Μ. Βασιλείου Β' γραμματέως τοῦ Δ Ε. Μ. Συμβουλίου. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα (τακρίριον περὶ ἐκπαιδεύσεως) — Ὑπὲρ πατρίων ἁγίων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νεκρολογία — Οἱ φυγόστρατοι — Βιβλιολογία — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΑΚΡΙΡΙΟΝ ΠΕΡΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Τῷ Ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων

Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον μετὰ πάσης τῆς προσοχῆς ἀνέγνωσε τὸν ἐν τῷ Ὑμετ. τεσκερὲ ἐπισυνημμένον ἀπαντητικὸν τεσκερὲν τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας. Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ τεσκερὲ τούτου κατέχεται ὑπὸ προλεγομένων, ἐν οἷς ζητεῖται νὰ τεθῇ ἡ βάσις τοῦ ὅλου ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος, διότι, ὡς ὀρθῶς θεωρεῖ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς παιδείας, ἡ λύσις τῶν δευτερευόντων ζητημάτων καὶ διαφωνιῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τούτου. Ἀτυχῶς, ἐν ᾧ πρόκειται πασίδηλον τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὑπάρχει ἓν μὲν Κράτος τὸ Συνταγ. Ὀθ. Κράτος ἔχον ἐπίσημον θρησκείαν τὴν μουσουλμανικήν, διάφορα δὲ ἔθνη καὶ δὴ καὶ χριστιανικά, ὁ τεσκερὲς τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας δὲν λαμβάνει οὐδόλως τοῦτο ὑπ' ὄψει. Ἀντὶ τούτου θέλει νὰ συγχέῃ λεκτικούς τινας ὅρους οἷον «Ὀθ. Ἔθνος», «Ὀθ. Κράτος», «ἐθνικότης», «στοιχεῖον», «κοινότης»· περιπίπτει εἰς ἀντιφάσεις τόσον βαθείας, ὥστε ἀφ' ἑνὸς μὲν ν' ἀναγνωρίζῃ ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις ἐθνικότητός τινος συνίσταται ἐκ τῆς θρησκείας, γλώσσης καὶ φιλολογίας αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει σχέσις μεταξὺ τῶν πνευματικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν αὐτῆς πραγμάτων, ἢ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ν' ἀναγράφῃ ὅτι τὸ ὀθωμ. σύνολον ἔχει καὶ πολιτικήν τινα ὑπόστασιν ἐκτὸς τῶν ἐθνοτήτων, αἵτινες τὸ ἀποτελοῦσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ παριστᾷ ὡς παράλογα τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει ἐν τῷ πατρ. τακριρίῳ ἀναφερόμενα «Ἵνα τὸ Ρωμαϊκὸν ἔθνος ᾖ ἥσυχον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ, τὴν ἄσχετον πάσης πολιτικῆς ὀπισθοβουλίας, ἀρέσκεται εἰς κρίσεις τόσον ἀδίκους, ὥστε τὴν δήλωσιν τοῦ Πατριαρχείου «τὸ Ρωμαϊκὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐθεράπευσε τὴν παιδείαν, ὅσον αἱ περιστάσεις ἐπέτρεπον καὶ διὰ μόνου τοῦ ἰδίου ὀβολοῦ εἰς βαθμὸν περιποιοῦντα τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα» ἔψεξεν, ὡς ἀντιφατικὴν δῆθεν πρὸς τὴν ἔλλειψιν ἐπαρκῶν διδασκάλων ἐγχωρίων διὰ τὰ σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων, μὴ λαμβάνον ὑπ' ὄψει ὅτι πράγματι περιεποίησε καὶ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα τὸ ἀδιαφιλονείκητον γεγονός. Ἂν πρῶτοι καὶ μόνοι μεταξὺ τῶν ἐκ Τουρκίας εἰς τὴν Εὐρώπην χάριν ἀνωτέρας παιδεύσεως μεταβαινόντων

ΜΕΤΣΙΝΙΚΟΒΑ

νέων οἱ ὀρθόδοξοι ἀπήλαυσαν τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ γίνωνται ἀνεξετάστως δεκτοὶ εἰς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια, τοῦθ' ὅπερ ὀφείλεται ἀναντιλέκτως εἰς τὴν ἀρτίαν αὐτῶν μόρφωσιν καὶ ἐπομένως καὶ εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἐξ ὧν προέρχονται σχολείων, μηδ' ἀποβλέπον εἰς τὸ ἐπίσης ἀδιαφειλονείκητον γεγονὸς, ὅτι καὶ αὐτὴ μεθ' ὅλας τὰς ἀδρὰς παροχὰς τοῦ κυβερνητικοῦ ταμείου καὶ σήμερον, ἡ κυβερνητικὴ ἐκπαίδευσις καὶ αὐτὸς ὁ στρατὸς τοῦ Κράτους ἔχουσιν ἀνάγκην ξένων διδασκάλων καὶ διοργανωτῶν· ἐν μακρῷ λόγῳ περὶ προνομίων καὶ παραχωρήσεων, ἀφ' ἑνὸς μὲν προσπαθεῖ νὰ συγχίσῃ τὰ δικαιώματα ἰδιώτου, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐθνικότητος αὐτοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα ἑνὸς ἔθνους, δηλαδὴ προσπαθεῖ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἔθνος, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταφαίνεται ἔχων περὶ τῶν δικαιωμάτων ὑπάρξεως ἐθνότητός τινος ἀντίληψιν τυραννικωτέραν τῆς πρὸ τοῦ Συντάγματος τυραννίας, διότι τότε μὲν ἡ Κυβέρνησις μεθ' ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀνεγνώριζεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν καὶ ὅρον, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τῆς ὑπάρξεως χριστιανικοῦ ἔθνους ἐν Κράτει, ἔχοντι θρησκείαν μουσουλμανικὴν καὶ γλῶσσαν τουρκικὴν, τὸ δικαίωμα πλήρους ἐκπαιδευτικῆς αὐτοδιοικήσεως, ὡς ἀποδεικνύει περισσότερον παντὸς τύπου καὶ ἐγγράφου τὸ ὅτι, τοιαύτη πλήρης αὐτοδιοίκησις ὑπῆρχε μέχρι σήμερον, ὁ δὲ τεσκερὲς σήμερον, ὅτε ἡ μὲν ἐπισημος θρησκεία καὶ γλῶσσα τοῦ Κράτους εἶναι αἱ αὐταὶ, ἀλλὰ τὸ πολίτευμα ὑπόσχεται ἐλευθερίαν, προσπαθεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν ἐκπαιδευτικὴν αὐτοδιοίκησιν τοῦ ρωμαϊκοῦ ἔθνους εἰς τὴν τυπικὴν ἐπικύρωσιν τῶν διπλωμάτων διδασκάλων τῶν κοινοτικῶν σχολείων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, καὶ τοῦτο διά τινος περιέργου ἀληθῶς τρόπου, δι' οὗ ἐπισήμους τινὰς πράξεις (αἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἐπιβεβαιώσεις ὅτι καὶ λεπτομέρειαί τινες τῆς πλήρους ἐκπαιδευτικῆς αὐτοδιοικήσεως αὐτοῦ, αἵτινες τυχὸν προσεβλήθησαν, ἔπρεπε καὶ αὐταὶ ἀκόμη νὰ μένωσιν ἀπρόσβλητοι) τὰς ἐπισήμους, λέγω, αὐτὰς πράξεις, μερικοῦ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των περιεχομένου, θέλει νὰ παραδεχθῇ ὡς μόνα δικαιώματα, καὶ, ἀναγνωρίζων λεπτομερείας μόνον τινὰς, νὰ καταργήσῃ ὅλον τὸ σύστημα τῆς ἐκπαιδευτικῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν ἐθνοτήτων, ἐν ᾧ καὶ ἀκόμη, ἂν ἐπὶ ἀπολυταρχίας δὲν ὑπῆρχε πλήρης τοιαύτη αὐτοδιοίκησις, μόνη ἡ ὕπαρξις πολιτεύματος, θεμελιουμένου ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ὅλων τῶν πολιτῶν, ἀνιδρύει ἐθνικὰς αὐτοδιοικήτους ἐκπαιδεύσεις ἐν Κράτει, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἓν μόνον ἔθνος.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα κατεδείχθη ὁποῖά τινα εἶναι, ὁ ὑπουργ. τεσκερὲς ὁρμώμενος ἄγεται εἰς τὸ νὰ θέσῃ ὡς βάσιν τοῦ ὅλου ζητήματος τὴν ἑξῆς· «Ἂν ἡ ἰδέα τοῦ Πατριαρχείου συνίσταται ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως ὅπως ἰδιαζόντως ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς παιδείας καὶ τῶν εἰς τὴν ἑλληνορθόδοξον κοινότητα ἀνηκουσῶν σχολῶν ἀποκτήσῃ τύπον Κράτους αὐτονόμου καὶ ἀνεξαρτήτου ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει, μίαν τοιαύτην ἀξίωσιν οὐδόλως ἐπιβάλλει, ὡς φαντάζεται, ἡ πνευματικὴ ὕπαρξις καὶ ὁ ἐθνικὸς βίος τῆς ἑλλην. κοινότητος, οὐδὲ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ παραδεκτὴ αὕτη ἀπὸ ἀπόψεως τῆς ὑπάρξεως ὁλοκλήρου τοῦ ὀθωμανικοῦ ἔθνους».

Ἡ βάσις αὕτη οὐδὲν ἔχει τὸ σαφὲς, διότι οὐδὲν ἔχει τὸ πραγματικὸν, ὡς ἀποδεικνύει ἐκτὸς ὅλων τῶν προλεχθέντων καὶ αὐτὴ ἡ ὑποθετικὴ αὐτῆς διατύπωσις, ὡς δύναταί τις εὐθὺς ἀμέσως ν' ἀντιληφθῇ ἁπλῶς σκεπτόμενος ὅτι Κράτος ἐν Κράτει δὲν εἶναί τι τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λεχθῇ, προκειμένου περὶ ἐκπαιδεύσεως, ὅπως δὲν δύναται νὰ λεχθῇ προκειμένου περὶ θρησκείας, διότι ἀμφότερα στεροῦνται τοῦ κυρίου τοῦ Κράτους στοιχείου, τῆς δημοσίας δυνάμεως, ἀπὸ ἀπόψεως δὲ ὑπάρξεως ὀθωμαν. ἔθνους οὐδὲν δύναται νὰ κριθῇ, διότι «Ὀθ. Ἔθνος» εἶναι μὲν λεκτικὸς ὅρος, ἀλλὰ πράγματι δὲν ὑπάρχει, ὡς ἀμέσως δύναταί τις ν' ἀντιληφθῇ ἐρωτῶν ποία εἶναι ἡ θρησκεία καὶ ποία ἡ γλῶσσα τοῦ ἔθνους τούτου. Ἡ ἐπιμονὴ μάλιστα, μεθ' ἧς ὁ τεσκερὲς τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας συγχέει τὸν ὅρον «Ὀθωμ. Ἔθνος», ἐν ᾧ θέλει νὰ συγχωνεύσῃ ὅλας τὰς ἐθνότητας τὰς κατοικούσας τὴν χώραν, πρὸς τὸ «Ὀθ. Κράτος» τὸ ἔχον θρησκείαν τὴν μουσουλμανικὴν καὶ γλῶσσαν τὴν τουρκικὴν, κάθε ἄλλο συντελεῖ παρὰ νὰ ἀρθῇ ἡ ὑποψία τοῦ ρωμαϊκοῦ ἔθνους ὅτι κινδυνεύει ἡ πνευματική του ὕπαρξις καὶ ὁ ἐθνικός του βίος, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ τακριρίῳ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐνόμισε καθῆκον αὐτοῦ ν' ἀναφέρῃ τῇ Κυβερνήσει.

Καὶ ὅμως ἐπὶ τοιαύτης βάσεως ὁ τεσκερὲς τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας στηριζόμενος προτείνει ν' ἀπορριφθῶσι τὰ αἰτήματα τοῦ τακριρίου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καὶ ἐπὶ τοιαύτης βάσεως στηρίζεται τὸ ἐν τῷ τεσκερὲ ἀναφερόμενον ἐκπαιδευτικὸν νομοσχέδιον, ὡς καταδηλοῦται καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ τεσκερὲ ἀναφερομένων ἀλλὰ καὶ τῶν πλείστων ἄλλων ἄρθρων αὐτοῦ. Τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, Ἐξοχώτατε, ὑποβάλλει τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὅπως μὴ γίνωσιν αἱ γνῶμαι καὶ ἀξιώσεις αὗται τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας δεκταὶ, ἀφ' οὗ, μὴ στηριζόμεναι ἐπὶ πραγματικῆς βάσεως, δὲν δύνανται ἐκτὸς τῶν ἄλλων οὔτε νὰ εἶναι ὠφέλιμοι εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν προηγουμένῳ τακριρίῳ αὐτοῦ, εἰς τὴν ὑποβολὴν τοῦ ὁποίου ἤγαγεν αὐτὸ ἀληθὴς πόθος πρὸς ἰσχὺν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ὀθωμαν. Κράτους πρὸς σωτηρίαν ὅλων τῶν ἐ-

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ім. І. Франка

θνῶν αὐτοῦ, σκέπτεται ὡς ἐξῆς· Δὲν πρόκειται περὶ ἰδιωτῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν οὐδὲ περὶ Κράτους ἐν Κράτει· ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοῦτο δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ἐπὶ ἐκπαιδεύσεως, αὐτὴ ἡ ὑπόστασις καὶ αἱ παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὅλως ξέναι πρὸς πᾶν τὸ θεοκρατικὸν, πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς πασιδήλου γεγονότος· ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν ὑπάρχει ἓν μὲν κράτος, τὸ Ὀθ. συνταγμ. Κράτος, διάφορα δὲ ἔθνη καὶ δὴ χριστιανικά. Ν' ἀποτελέσωσι ταῦτα ἓν ἔθνος ἔχον θρησκείαν καὶ γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν μίαν τῶν ὑπαρχουσῶν, ν' ἀπορροφηθῶσι δηλ. ὑπὸ ἑνὸς ἔθνους ἐξ αὐτῶν, εἶναι ἀδύνατον· βαθύτατοι λόγοι κατέστησαν τοῦτο ἀδύνατον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἀκόμη, καθ' οὓς τὸ πνεῦμα τῶν ἐθνικοτήτων δὲν ἦτο ὡς νῦν κυριαρχοῦν. Ἓν μόνον εἶναι δυνατὸν γενέσθαι· ν' ἀποτελέσωσιν ὁμοῦ τὸ Ὀθ. συνταγμ. Κράτος ἐν τῷ ἐξῆς ὅρῳ πολιτικῆς ἑνώσεως· νὰ διατηρήσῃ ἕκαστον ἀνόθευτον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θρησκείαν καὶ γλῶσσαν· νὰ συμμετέχωσι δὲ ὡς τοιαῦτα ἐξ ἴσου ἐν τῷ Κράτει εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα, παρεχομένου εἰς τὸν μουσουλμανισμὸν τοῦ δικαιώματος ὅπως ἡ μουσουλμανικὴ θρησκεία καὶ ἡ τουρκικὴ γλῶσσα ἦναι ἐπίσημος τοῦ Κράτους διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπισήμου ὑπηρεσίας ἐν τῇ στενωτάτῃ τῆς λέξεως σημασίᾳ. Τοῦτο τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον νομίζει ὡς τὴν μόνην πραγματικὴν βάσιν καὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου ζητήματος. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἔθνους τινὸς, ἐξ ἧς ἐκπορεύεται ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ φυλαχθῇ ἀνόθευτος, μάλιστα ὅταν τὸ ἔθνος ἦναι χριστιανικὸν, τὸ δὲ κράτος μουσουλμανικὸν, παρὰ δι' ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος διοικουμένου ὑπὸ ἐντελῶς ὁμογενοῦς κέντρου καὶ τοιοῦτον ἐν τῷ κράτει εἶναι διὰ τὸ ρωμ. ἔθνος μόνον τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον. Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἔθνους τινὸς δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὰς γραμματικὰς ἢ ἐπιστημονικὰς γνώσεις, αἵτινες διδάσκονται εἰς τοὺς παῖδας. Τὴν ἐθνικὴν παίδευσιν συγκροτοῦσι ποικίλα στοιχεῖα **μορφωτικὰ** οὐ μόνον γλωσσικῆς ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως, ἅτινα ἁρμονικῶς καὶ ἀρρήκτως συνέχονται πρὸς ἄλληλα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ Ὀθ. Κράτει ἕνωσις εἶναι νέα ἀκόμη, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον δὲν ἀρνεῖται ἐποπτείαν τῷ Κράτει, ἂν τοῦτο ἀνησυχῇ μὴ ἐν τῷ ρωμ. ἐκπαιδευτικῷ συστήματι γίνῃ τι μὴ συντελοῦν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους ὑποστάσεως καὶ νομίζῃ ὅτι ἡ ἐποπτεία ἡ διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1894 ὁριζομένη ὑπεραρκεῖ πρὸς τοῦτο, ἀφ' οὗ ἤρκει πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ Κράτους ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ συντάγματος τυραννίας. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ζητεῖ, πρὸς ἄρσιν πάσης ἀνησυχίας τοῦ ρωμ. ἔθνους διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν, ἡ ἐποπτεία αὕτη νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1891, τὸ δὲ Κράτος τὸ ἔχον θρησκείαν μουσουλμανικὴν καὶ γλῶσσαν τὴν τουρκικὴν νὰ μὴ διαθέσῃ χρήματα **διὰ σχολεῖα διδάσκοντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν**, ἄλλως ἢ διὰ τῶν Πατριαρχείου καὶ τῶν Μητροπόλεων. Ἡ συμμετοχὴ ἐν τῷ Κράτει ἐπὶ ἴσοις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἂν οἱ μαθηταὶ καὶ ἀπόφοιτοι τῶν κοινοτικῶν σχολείων δὲν ἔχωσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰσοβαθμίων κυβερν. σχολῶν ἐξερχομένους, οὐδεὶς δὲ λόγος ὑπάρχει νὰ μὴ γίνηται τοῦτο. Στενῶς συνεπῶς πρὸς τ' ἀνωτέρω, τὸ Πατριαρχεῖον νομίζει ὅτι, τῆς βάσεως, ἐφ' ἧς στηριζόμενον ζητεῖ τοῦτο, οὔσης τῆς μόνης πραγματικῆς, ἐκτὸς τῆς καθησυχάσεως τῆς ἐξεγηγερμένης συνειδήσεως τοῦ πνευματικοῦ του ποιμνίου, καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους ἐπιβάλλει ὅπως ταῦτα γίνωσι δεκτά. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τεσκερὲς τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας φαίνεται θέλων ἐξηγήσεις ἐπὶ σημείων τινῶν τῶν αἰτημάτων τούτων, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον εὐχαρίστως πράττει τοῦτο.

Καὶ δὴ, ἐπὶ τοῦ 1ου αἰτήματος, ὅτι διὰ τῆς φράσεως «πολιτικὰ δικαιώματα» ἐννοεῖ ἐκ τῶν καθαρῶς μὲν ἐκπαιδευτικῶν δικαιωμάτων τὴν ἀποδοχὴν εἰς τὰς πανεπιστημιακὰς καὶ εἰδικὰς σχολὰς τῶν ἀποφοίτων τῶν ἑλληνικῶν γυμνασίων, ὑφ' οὓς ὅρους γίνεται τοῦτο, δι' ἐξετάσεων ἢ ἄνευ τοιούτων, καὶ διὰ τοὺς ἀποφοίτους τῶν κυβερνητικῶν γυμνασίων. Τὴν ἀξίωσιν δ' αὐτοῦ ταύτην στηρίζει ἐπὶ τοῦ ὅτι, τῶν ἀποφοίτων τῶν κοινοτικῶν γυμνασίων γιγνομένων δεκτῶν εἰς εὐρωπαϊκὰς ἀνωτέρας σχολὰς, τοῦτο ἀποτελεῖ τρανωτάτην ἀπόδειξιν ὅτι, εἶναι ἱκανοὶ ὅπως γίνωνται δεκτοὶ καὶ εἰς τὰ κυβερνητικὰ σχολεῖα ἀνωτέρων σπουδῶν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσις τελειοποιουμένη ἔχει ἐξομοιωθῇ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ διοικητικὰ δικαιώματα, τὸ πατριαρχικὸν τακρίριον ἐννοεῖ ὅλα, κατόπιν ἐξετάσεων ἢ μὴ, ὅπως γίνεται καὶ διὰ τοὺς ἀποφοίτους τῶν κυβερνητικῶν, ἀφ' οὗ, τὰ μὲν διπλώματα τῶν κοινοτικῶν σχολῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ ἔθνους ἀναγνωρίζονται ὡς διδόμενα κατόπιν διδασκαλίας καὶ ἐξετάσεων διεξαγομένων οὕτως, ὥστε οἱ κάτοχοι αὐτῶν νὰ ἔχωσι τὰς ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ σχολείου γνώσεις τὰς ἀπαιτουμένας ὑπὸ τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων κρατῶν, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ν' ἀμφισβητηθῇ ὅτι οὗτοι θὰ πρόσκεινται εἰς τὸ πρὸς τὸ Κράτος καθῆκον ἐξ ἴσου μὲ τοὺς ἀποφοίτους τῶν κυβερνητικῶν σχολῶν, διότι θὰ ἐσήμαινε οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον ἢ ὅτι ἡ ἐθνικότης πολίτου τοῦ Ὀθ. Κράτους ὡς ἕλληνος μόνη αὕτη θέτει αὐτὸν εἰς ἅσσονα μοῖραν· ἐννοεῖται κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὅτι, διὰ τοῦ «πολιτικὰ δικαιώματα» ἐννοεῖ καὶ πᾶν ἄλλου εἴδους δικαίωμα στρατολογικὸν, ἐκλογικὸν, ἀστυκὸν κλ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΧΝΙΚΟΒΑ

Ἐπὶ τοῦ 2ου ζητήματος τὰ ἑξῆς· Καίτοι τὸ ρωμ. ἔθνος ἀποτίει φόρον ἐκπαιδευτικὸν ὡς καὶ οἱ μουσουλμάνοι καὶ κατὰ τὸν τεσκερὲν δὲ οὗτος διατίθεται μόνον ὑπὲρ τῶν σχολῶν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Κράτους ἡμῶν τοῦ ἔχοντος ἐπίσημον γλῶσσαν τὴν τουρκικὴν, ἐν τούτοις τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ζητήματός του αὐτοῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ στερήσῃ τὴν κυβερνητικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μέσων συντηρήσεως, ἐφ' ὅσον ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὸ κονδύλιον τῆς παιδείας. Ο,τι τὸ Πατριαρχεῖον προλαβόντως ἔγραψεν ἀπαντητικῶς εἰς τὴν κυβερνητικὴν πρότασιν περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ φόρου, τοῦτο ἀπέβλεπεν εἰς τὴν καθησύχασιν τῆς συνειδήσεως τοῦ ρωμ. ἔθνους, ὡς καὶ ἀνωτέρω γράφομεν. Κατόπιν ὅμως τῆς μὴ παραδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας τῆς διὰ τοῦ Πατριαρχείου διανομῆς τοῦ ὡς εἴρηται ἐπιδόματος, ἐπιβάλλεται ἡ σύνταξις καὶ δημοσίευσις τοῦ ἐν τῷ προλαβόντι τακριρίῳ διατυπωθέντος νόμου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ 3ον αἴτημα, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἀληθῶς ἐκπλήσσεται ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐκδόσεως τῆς αἰτουμένης ἐγκυκλίου πρὸς τὰς ἀρχὰς, διότι δῆθεν δὲν παραβιάζεται ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1891, ἀφοῦ πλεῖστα ὑπέβαλλε καὶ ὑποβάλλει τακρίρια ἀποδεικνύοντα ὡρισμένως καὶ λεπτομερῶς παντοιοτρόπους ὑπερβασίας καὶ παραβάσεις τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς.

Ὁ πατριάρχης τῶν ρωμαίων.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΓΩΝ

Συνεχίζοντες καὶ συμπληροῦντες τὰ ἐν τοῖς τεύχεσιν 6 καὶ 7 τοῦ παρόντος τόμου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκτεθέντα, περὶ τῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ γινομένων ἀπό τινος ἐνεργειῶν πρὸς περιφρούρησιν τῆς πατρίου γλώσσης ἡμῶν ἅμα δὲ καὶ τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ληφθεῖσα πρὸ δεκαπενθημερίας ἀπόφασις τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνελεύσεως περὶ γλώσσης ἐπισήμου ἦν τοιαύτη, οἵαν τὸ σύνολον ἔθνος ἀπὸ νομιμόνων καὶ φιλοπατρίδων πολιτευτῶν ἀπεξεδέχετο καὶ προσεδόκει. Τηλεγραφήματα καὶ γράμματα χαρμόσυνα ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ἀναγνωσθέντα ἐν συνοδικῇ συνεδρίᾳ, προχθὲς, ἀγγέλματα τηλεγραφικῶς ἐπισταλέντα πρὸς τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἡγέτας τῆς ἐθνικῆς ὑπὲρ τῆς πατρίου γλώσσης κινήσεως ἐτεκμηρίωσαν τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου κοινὴν ἀγαλλίασιν ἐπὶ τῇ ἐθνοσωτηρίῳ ἀποφάσει τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Γλῶσσα λοιπὸν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἐπίσημος ἀνεκηρύχθη ἡ καθαρεύουσα, εἰς ἣν τό τε σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει συντεταγμένον καὶ οἱ νόμοι τοῦ βασιλείου, ἡ δὲ σαφὴς, αὕτη τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου διάταξις ἀποκλείει τὴν ἐν δημοσίοις ὑπουργήμασι πρόσληψιν καὶ παραμονὴν ἀνθρώπων, γραφόντων εἰς ἰδιώματα γλωσσικὰ χυδαῖα καὶ πεπατημένα, γραφόντων εἰς παράδοξόν τι σύγκραμα πολλῶν ξενικῶν ἢ καὶ κακοπλάστων λέξεων, ἀγνώστων εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Τοιουτοτρόπως ἀπαγορεύεται καὶ πᾶσα ἀπόπειρα τῆς ἀπὸ δημοσίων θέσεων καὶ σχολείων διαδόσεως ἀνελληνίστου γλώσσης ἑλληνικῆς, τοῦ Κράτους ἀνεχομένου, τὸ πολὺ, καθὸ συνταγματικοῦ, τοὺς ἰδίᾳ γράφοντας καὶ δῆθεν γλωσσολογοῦντας καὶ προκλητικῶς περὶ γλωσσικῆς ἐξελίξεως πραγματευομένους· οὗτοι δύνανται ἐν τοῖς ἑαυτῶν γραφείοις οἱονδήποτε θέλωσι γλωσσικὸν ἰδίωμα νὰ γράφωσιν, ἀποτελοῦντες ἐν τῷ Κράτει καὶ μεταξὺ τοῦ ἔθνους τμῆμα ἀνθρώπων ἀνομοθέτητον.

Ἀνέγνωμεν εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας τὰ ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει λεχθέντα, πάντα καλὰ καὶ ἀναγνώσεως ἄξια, ἅπερ ἐπιδοκιμαζει τὸ Γένος ὅλον. Ἀνέγνωμεν δὲ καὶ τὰς ἀφηγήσεις τῶν μετὰ ταῦτα γενομένων, λυπούμενοι ἐφ' ὅτι εἰς ζήτημα τόσῳ σπουδαῖον ἀπεδόθη ὑπό τινων χαρακτὴρ πολλῷ διάφορος, ὃν ἀποκρούει τό τε παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν τῶν πρωτοστατησάντων εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς περισώσεως πολυτίμου πατρίου παρακαταθήκης. Οἱ κατὰ τῆς ἀνελληνίστου ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκεῖ καὶ ἐνταῦθα καταφερόμενοι βλέπουσι τὸ βάραθρον, εἰς ὃ ὠθεῖ τὸ γένος ἡμῶν ὅλον ἡ γενικὴ διαφθορὰ τῆς ὑπὸ πάντων τῶν ἀληθῶν λογίων τοῦ γένους ἡμῶν γραφομένης, ὑπὸ δὲ τοῦ σύμπαντος ἔθνους ἐννοουμένης ἐν εὐκολίᾳ γλώσσης. Οὔτε νεοκατασκεύαστος ἀποδείκνυται ἡ πρὸς ἐκπολέμωσιν τῆς χυδαίας καὶ «μαλλιαρικῆς» κίνησις, ἀπὸ πολλοῦ ἐκραγεῖσα καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ κορυφωθεῖσα νῦν, ἐπὶ προσδοκίᾳ προσθήκης ἄρθρου ἐν τῷ νῦν ἀναθεωρουμένῳ ἐν μέρει ἑλληνικῷ συνταγματικῷ χαρτῃ.

Τῶν ἀληθῶς κηδομένων τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος πνευματικῶν καὶ κοσμικῶν τοῦ γένους ἡγετῶν, πάντων τῶν λογίων τῶν γινωσκόντων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, πάντων τῶν περὶ παρόντος καὶ περὶ μέλλοντος τοῦ Γένους σκεπτομένων αἱ περὶ γλώσσης ἰδέαι συνεφώνησαν, καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνέλευσις ἐθνικὸν ἱκανοποίησε πόθον, ἐθνικὴν ἐξεπλήρωσεν ἀπαίτησιν, ἐθνικὴν ἐπραγματοποίησε προσδοκίαν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ καθεστῶτα σεβομένη, καὶ τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις τῶν πατριαρχῶν τῆς ἑώας λήξεως, ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἐκχυδάϊσιν τοῦ ἱεροῦ κειμένου τῶν Ἁ-

γίων Γραφῶν, καὶ πᾶσαν ἀπόδοσιν τοῦ λεκτικοῦ αὐτῶν εἰς ἰδίωμα χυδαῖον, «ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Μ. Ἐκκλησίας». Καὶ ἔδωκε μὲν οὕτω δεῖγμα λαμπρὸν καὶ λίαν ἁπτὸν ἅμα τῆς πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν στενῆς σχέσεως τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐν τῷ ζητήματι τῆς τῶν Γραφῶν μεταφράσεως ἡ γνώμη τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας σαφῶς ἀνεγραφη ἐν κανονικαῖς διατάξεσιν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν μετὰ τὸν ἀείμνηστον Κύριλλον τὸν Λούκαριν καὶ ἔκτοτε μέχρι πρὸ ἐννενήκοντα ἐνιαυτῶν. Αἱ συνοδικαὶ ἀποφάσεις αὗταί εἰσι σεβασταί, Ἐκκλησία δ' ὀρθόδοξος, ὁπουδήποτε γῆς ἐγκατεστημένη τυγχάνει, δογματικῶς δὲ μετὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἡνωμένη, ἀδύνατον νὰ φρονῇ περὶ τῆς βεβηλώσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἄλλως ἢ ὡς ἀποφαίνεται ἀπὸ διακοσίων πεντήκοντα ἐτῶν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία.

Εἰς τὰς δύο ταύτας ἀποφάσεις διαβλέπομεν τὴν κοινὴν θέλησιν περὶ διατηρήσεως τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, οἵαν καὶ ἕτερα ἔθνη ἐννοοῦσιν, ἀποφαινόμενα ὅτι πᾶσαν ἄλλην ὑλικὴν ὑφίστανται ζημίαν, ἵνα σώσωσι τὰ ἐκ πατέρων κρατοῦντα. Συζητήσεως ἐν τῇ ρωσσικῇ δούμᾳ διεξαγομένης πρό τινος περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς ἱερᾶς σλαβωνικῆς γλώσσης διὰ τῆς κοινῶς ὁμιλουμένης ρωσσικῆς, ἀπεκρούσθη τὸ ἀσεβὲς ἐγχείρημα, φωνὴ δὲ πλειοψηφοῦσα ἀνεκήρυξεν ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἀποσπάσεως καὶ ἀπωλείας τμημάτων μεγάλων τοῦ Κράτους ζημία τυγχάνει μικροτέρα τῆς ζημίας, ἣν ἡ τῆς κοινῶς καθιερωμένης γλώσσης μετατροπὴ καὶ ἀλλοίωσις ἤθελεν ἐπενέγκει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ — Προχθὲς, πέμπτην, ὁ πανιερ. τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχείου τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων καὶ ἐπίσκοπος Ὀρτάκιοϊ κ. Βαχρὰμ Μαγκουνὴ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ἐντυχὼν καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ παραμένουσι σεβασμ. συνοδικοῖς Πισιδείας καὶ Σωζοαγαθοπόλεως καὶ τοῖς ἀξιοτίμοις συμβούλοις κκ. Σ. Καζανόβᾳ καὶ Λ. Λιμαράκη. Τῷ πανιερ. τοποτηρητῇ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας συνώδευον δύο τῶν θεοφιλ. αὐτῆς ἐπισκόπων Γρηγόριος καὶ Γαβριὴλ καὶ δύο τῶν ἐντίμων λαϊκῶν συμβούλων οἱ κκ. Σουβιν καὶ Τοπαλιάν. Τὰ διαμειφθέντα κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἀπέδειξαν τὸν στενὸν τῶν δύο χριστιανικῶν ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς σύνδεσμον καὶ τὴν πλήρη συνεννόησιν ἐπὶ πάντων τῶν ζητημάτων τῶν θιγόντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Τῇ πέμπτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Νενάδοβιτς καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τοῦ Μαυροβουνίου κ. Ι. Πόποβιτς, οἷς ἀπενεμήθησαν αἱ προσιδιάζουσαι τῷ βαθμῷ αὐτῶν τιμαί. — Χθὲς δὲ ἐπεσκέψατο τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐξ. ὑπουργὸς τῆς παιδείας Ἰσμαὴλ Χακῆ βέης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐντίμου βουλευτοῦ Σερβίων κ. Χαρισίου Βαμβακᾶ, γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀνηκουσῶν τιμῶν — ὁ ὑπουργὸς πρὸ τῆς εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἐπισκέψεως μετέβη εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν, ὅπου ἐδεξιώθησαν αὐτὸν ὁ σεβασμ. πρόεδρος τῆς ἐφορίας αὐτῆς μητροπολίτης Σάμου, δεόντως προσφωνήσας, ὡς καὶ ὁ σχολάρχης πανιερ. μητροπολίτης Σάρδεων καὶ οἱ ἑλλογ. καθηγηταὶ, ἠκροάσατο δ' ἐν τρισὶ τάξεσι καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν τουρκικῶν, τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν γαλλικῶν, πολλὰ καὶ καλὰ περὶ τῆς παρ' ἡμῖν εἰπὼν ἐκπαιδεύσεως καὶ τοῦ μορφωτικοῦ τῆς Σχολῆς ἔργου. — Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι, πρῶτος ὑπουργὸς τῆς παιδείας, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ὑπουργείου τούτου, τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν ἐπεσκέψατο, κατὰ σεπτέμβριον τοῦ 18:8, ὁ Χαιρουλλὰχ ἐφέντης, ᾧ συνώδευε διερμηνεύων ὁ ἀείμνηστος ἰατρὸς Στέφανος Καραθεοδωρῆς.

Κανονικὴ ἄδεια. — Συνοδικῶς ἐπετράπη τῷ παν. μητροπολίτῃ Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν κ. Ἰωακεὶμ ἵνα μεταβῇ εἰς Σκόπια. — Ἀνεχώρησε χθὲς, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας καὶ Γαγγρῶν κ. Ἀμβρόσιος, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος.

ΒΙΒΛΙΑ ΧΡΗΣΙΜΑ. — Ἐξετυπώθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἐκκλησίας φέρουσα, διατριβὴ τοῦ πανοσλγ. ἀρχιμανδρίτου κ. Χριστοφόρου Κτενᾶ, προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ἐν Κωνστάντσῃ κοινότητος, τίτλον ἔχουσα **Τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας, ἢ ἐξομολογήσεως.** Ἐκτείνεται εἰς 80 σελίδας μικροῦ ὀγδόου, γεγραμμένη τε καὶ ἐκτετυπωμένη λίαν ἐπιμελῶς, εἰς ὁμαλὴν καὶ καταληπτὴν ὑπὸ πάντων γλῶσσαν ἐκτιθεῖσα τήν τε θείαν τοῦ μυστηρίου σύστασιν, τὴν διδομένην τοῖς μετανοοῦσι χάριν, τὰς πρὸς τελείαν ἄφεσιν καὶ δικαίωσιν προσαπαιτουμένας συνθήκας, καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ἐπιβαλλομένων εἴς τινας ἐπιτιμίων. Ὁ φιλόπονος συγγραφεύς, καίτοι ὥρισεν ἀντίτιμον τοῦ βιβλίου ἓν φράγκον, καταστοχαζόμενος ὅμως τῆς ἐξ αὐτοῦ δυναμένης προκῦψαι ὠφελείας ἀγγέλλει ὅτι εἰς τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας τὰς ἐν Κωνστάντσῃ, τοῖς ἀσέσως ὑπ' αὐτοῦ πνευματικῶς διεπομένοις διανέμεται δωρεάν. — Πᾶς χριστιανὸς εὐσεβὴς ἀναγινώσκων τὴν διατριβὴν θέλει ὠφεληθῇ.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» τῇ 1 ἐνεστῶτος μαρτίου, «ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνελθοῦσα εἰς ἐπανειλημμένας συνεδρίας, καὶ συσκεφθεῖσα περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἀπέστειλεν ἔγγρα-

φον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν, δι' οὗ παρακαλεῖ τὴν Κυβέρνησιν ὅπως διερμηνεύσῃ τῇ ἐθνικῇ ἀντιπροσωπείᾳ «τὴν ὁμόθυμον γνώμην τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲρ καταλλήλου προστασίας ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῆς ἐπισήμου γλώσσης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, ἣν ἡ Ἐκκλησία ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην διεφύλαξε καὶ ἀκεραίαν καὶ ἀλώβητον ἡμῖν παρέδωκε»—».

Σπυρίδων Καραγιαννίδης.—Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ ἀπὸ τριακονταετίας δημοσιογραφοῦντος Σπυρ. Καραγιαννίδου, συμβάντα τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ. Βυζάντιος τὴν πατρίδα, τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἀπὸ τοῦ 1875, φοιτήσας ἐπί τινα χρόνον καὶ ἐν τῇ ἐντεῦθα αὐτοκρατ. σχολῇ τῶν ὁδῶν καὶ γεφυρῶν, ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1881 γράφων ἐν ἐφημερίσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ αὐγούστου 1890 ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη ἐκδότης καὶ συντάκτης καὶ διευθυντὴς ἐχρημάτισε τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως» εἶτα τῆς «Νέας Ἐφημερίδος». Ἀκούραστος καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔργον τοῦ δημοσιογράφου ἐξηκολούθει παλαίων κατὰ δυσχερειῶν ὑλικῶν καὶ κατεβλήθη ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς.— Ἐν τῇ κηδείᾳ τοῦ μακαρίτου Καραγιαννίδου, γενομένῃ τῇ προχθὲς πέμπτῃ, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Καλλίνικος, ἑρμηνεύσας τῇ συζύγῳ καὶ θυγατρὶ τοῦ θανόντος τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ πατριαρχικὰς εὐχάς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζεται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος τὸ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικὸν δικαστήριον ἀντὶ τῆς δευτέρας θὰ συνεδριάζῃ ἑκάστην πέμπτην τὴν 1 μ. μ. εὐρωπαιστί

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 11 μαρτίου 1911.

Ἐκ τοῦ γραφείου

ΟΙ ΦΥΓΟΣΤΡΑΤΟΙ

Καὶ ἰδιωτικαὶ καὶ ἐπίσημοι πληροφορίαι καὶ ἄρθρα ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων καταγγέλλουσιν ἀπὸ μακροῦ σωρηδὸν ἐκπατρισμὸν τῶν νεαρῶν ἑλλήνων, καταλειπόντων τὸ πάτριον καὶ προγονικὸν ἔδαφος καὶ τρεπομένων τὴν εἰς μεμακρυσμένας χώρας ἄγουσαν, ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἄρτι καὶ ἐφ' ἡμῶν ἐπεκταθείσης στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι, ὡς ἐπανειλημμένως τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν Κέντρον καὶ πρότερον καὶ ἐσχάτως, διαμαρτυρόμενον, ἐδήλωσεν—οἱ ὅροι, ὑφ' οὓς προεκηρύχθη καὶ ὑφ' οὓς ἐφαρμόζεται ἡ στρατολογία ἐπὶ τῶν μὴ μουσουλμάνων, πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ σύμφωνοι πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἰσότητος, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὁποίων ἐγένετο αὕτη. Δυνατὸν νὰ μὴ ἔχωσιν ὅλως ἄδικον οἱ φρονοῦντες ὅτι, ὡς ἐν συνταγματικοῖς **χριστιανικοῖς** κράτεσιν οἱ μουσουλμάνοι ἀπαλλάσσονται τῆς στρατιωτικῆς θητείας, θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀπηλλάσσοντο αὐτῆς καὶ ἐν τῷ **μουσουλμανικῷ** τούτῳ κράτει οἱ χριστιανοί, μέχρις,ὅτου τοὐλάχιστον, ἐμπράκτως θ' ἀπεδεικνύετο ἡ καλὴ διάθεσις τῶν ἀρχόντων πρὸς ποιάν τινα συμμετοχὴν τῶν ἀρχομένων οὐ μόνον εἰς τὰ καθήκοντα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δικαιώματα ἐκείνων.

Ἀλλ' ὅσον δήποτε καὶ ἂν εἶναι ταῦτα δίκαια καὶ ὀρθά, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἐξεγείρεται ἡ φιλοτιμία τοῦ ἕλληνος οὕτωσὶ ἐμπαιζομένου καὶ παραγκωνιζομένου, ἡ διαγωγὴ τῶν νέων ἐκείνων, οἵτινες ἐγκαταλείπουσι τὴν πατρίδα αὐτῶν, ἐν γνώσει ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανίδωσιν αὐτήν, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ μετάσχωσι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἡ διαγωγή, λέγω, αὕτη εἶναι πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως ἀξία.

Ἐπεθύμουν ν' ἀπευθύνω πρὸς τοὺς σφριγηλοὺς αὐτοὺς νέους τὴν ἑξῆς ἁπλῆν ἐρώτησιν· φαντάζεσθε ὑμᾶς αὐτοὺς προνομιούχους, κύριοι, δικαιουμένους ν' ἀπαλλαγῆτε τῶν δεινῶν τῶν ὁμοφύλων ὑμῶν ἢ μᾶλλον ἔχοντας τὸ δικαίωμα καὶ νὰ ἐπιτείνητε ἀκόμη τὰ βάσανα τῶν ὁμοεθνῶν ὑμῶν διὰ τῆς ἀριθμητικῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὑλικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἐξασθενήσεως αὐτῶν; Ἢ μήπως διὰ τοῦ παραδείγματός σας θέλετε νὰ εἴπητε καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ὁμογενεῖς σας νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς πατρίδος των καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἔρημον; Ὦ, πόσον ἤθελε χαρῇ ὁ Πρίαμος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ! Ἀφίνετε τὴν πατρίδα σας, τὴν ὡραίαν καὶ ἔνδοξον γῆν, τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων σας, τὴν γῆν τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοί σας ἐδόξασαν καὶ ἐκλέϊσαν, ἀφίνετε αὐτὴν Μυσῶν λείαν, οἱονεὶ λέγοντες· ἡμῶν ἀποχωρούντων γαῖα μιχθήτω πυρί!

Ἀλλοίμονον! Καὶ φαντάζεσθε ἴσως—διττῶς φυγόστρατοι — ὅτι ὑπείκετε εἰς εὐγενῆ πρόσκλησιν τῆς ψυχῆς σας, φεύγοντες τὴν ἄστοργον κυβέρνησιν τοῦ τόπου σας καὶ διαμαρτυρόμενοι ἐμπράκτως κατὰ τῆς ἐπιγινομένης ὑμῖν ἀδικίας!

Πόσον ἀπατᾶσθε! Πατρὶς ἄνευ τέκνων εἶναί τι ἀκατανόητον. Σεῖς δέ, τὸ ἐφ' ὑμῖν, τείνετε νὰ καταστήσητε αὐτὴν στεῖραν, ἄπαιδα, ἔρημον τοῦ πρώτου τυχόντος. Μὴ διαβουκολεῖσθε λέγοντες ὅτι θὰ φανῆτε χρήσιμοι εἰς τοὺς γονεῖς σας, εἰς τοὺς συγγενεῖς σας, εἰς τὰ ὀχολεῖα, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς γενετείρας σας, ἀποστέλλοντες χρήματα ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐγκαταστάσεώς σας. Πρὸς τί τὰ χρήματα, πρὸς τί τὰ σχολεῖα, πρὸς τί αἱ ἐκκλησίαι, ὅταν ἄνθρωποι δὲν θὰ ὑπάρχωσι διὰ νὰ χρησιμοποιήσωσιν αὐτά;

Δὲν ἀγνοῶ πόσων ἀγαθῶν ἐγένοντο πολλάκις πρόξενοι οἱ μακρὰν τῆς γενεθλίου αὐτῶν γῆς βιώσαντες

ἕλληνες· ἀλλ' ὁσάκις ἀκούω ὅτι, κῶμαι καὶ πόλεις ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ ἐπιδεικνύουσι σήμερον ἠρημωμένους πολυτελεῖς ναοὺς, ἢ ἐγκαταλελειμμένας ἀρχοντικὰς οἰκίας, εἰς ἃς οὔτε φύλακες εὑρίσκονται νὰ κατοικήσωσιν, οἰκτείρω καὶ καταρῶμαι τὸ τυχοδιωκτικὸν τῆς φυλῆς μας, μὴ ἐννοούσης νὰ περισυλλεγῇ, μὴ δυναμένης νὰ κατανοήσῃ ὅτι, ὁσονδήποτε καὶ ἂν τὸ **ποιὸν** εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δεσπόζει, ἄνευ **ποσοῦ** τινος οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων. Δὲν μαρτυροῦσι περὶ τούτου παντὸς ἄλλου μᾶλλον οἱ τελευταῖοι πέντε αἰῶνες; Σ.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Ὑπὸ τοῦ ἀγρύπνως καὶ φιλοδικαίως παρακολουθοῦντος καὶ κρίνοντος τὰ ἡμέτερα Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ὡς καὶ τὴν καθόλου ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ κίνησιν ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωνᾶ προϊσταμένου τῆς ἐνταῦθα Ρωσσικῆς πρεσβείας, ἐξεδόθησαν ἀρτίως δύο νέα φυλλάδια (ρωσσιστὶ), ὧν τὸ μὲν ὑπὸ τὸν τίτλον: **Ἥρωες τῆς πίστεως**, τὸ δέ: **Προτεσταντικὴ προπαγάνδα ἐν Ἀνατολῇ**. Τὸ πρῶτον τῶν φυλλαδίων τούτων, ἐκδοθὲν κατ' αὔγουστον τοῦ λήξαντος ἔτους, πραγματεύεται περὶ τῶν κατὰ τὸν Πόντον Σταυριωτῶν καὶ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ Σπαθιωτῶν, οἵτινες ὡς γνωστὸν, διὰ γενεῶν ὅλων ὑπὸ πρόσχημα μουσουλμανικὸν ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Προοιμιαζόμενος διὰ γενικωτέρων τινῶν περὶ τῆς καθόλου τύχης τῶν χριστιανῶν ἐν Ἀνατολῇ ἀπὸ τοῦ 1453 καὶ ἑξῆς, ἀναμιμνήσκων πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν βαθέως συγκινούσας δραματικὰς σκηνὰς ὑποκύψεως ὅλων χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν προϊσταμένων ὁ εὐσεβὴς καὶ πεφωτισμένος τοῦ φυλλαδίου συγγραφεὺς χωρεῖ περαιτέρω εἰς τὰ κατὰ τοὺς ἐνδελεχεῖς, μακροχρονίους καὶ πείσμονας ἀγῶνας τῶν Σταυριωτῶν καὶ Σπαθιωτῶν, ὅπως τύχωσι τῆς παρὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως αὐτῶν ὡς χριστιανῶν. Ὁ τίτλος τοῦ φυλλαδίου ἀποτελεῖ τὸν ἀκριβῆ καὶ δίκαιον χαρακτηρισμὸν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ὁμογενῶν, περιποιησάντων ἑαυτοῖς ἔπαινον καὶ δόξαν πρώτιστα καὶ κατ' ἐξοχὴν παρὰ τῷ Θεῷ, εἶτα δὲ καὶ παρ' ἀνθρώποις, τιμησάντων δὲ οὐχ ἧττον καὶ τοὺς ἐν πίστει ἀδελφοὺς καὶ ὁμογενεῖς αὐτῶν. Διὰ τῆς ἀνακοινώσεως τῶν κατ' αὐτοὺς εἰς τὸ ἐν Ρωσσίᾳ δημόσιον προεκαλεῖτο, ὡς ἑπόμενον εἶναι, ἡ διέγερσις τοῦ εὐμενοῦς χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ὁμοδόξων ρώσσων.

Ἐν τῷ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἐκδοθέντι μακροτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν τῶν προτεσταντῶν φυλλαδίῳ αὐτοῦ ὁ ρηθεὶς ρῶσσος ἀρχιμανδρίτης ἐκτίθησι τὰ κατὰ τὰς ἐνεργείας ταύτας, ἐρειδόμενος κυρίως ἐπὶ τῶν στατιστικῶν πληροφοριῶν τῶν ἀνακοινώσεων τῆς Ἑταιρείας American Board Christian Foreign Missions. Ἐκ τῶν ἀνακοινώσεως τούτων καθίσταται σαφῶς δήλη ἡ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Μικρασίαν, ἰδίως τὴν Δυτικὴν, εὐρεῖα προσηλυτιστικὴ δρᾶσις τῶν προτεσταντῶν, μὴ δρέπουσα εὐτυχῶς πλούσιον τὸν ἰμητὸν, ἰδίᾳ παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει διαχέουσα τὸ δηλητήριον καὶ ἐπιδρῶσα ἐν πολλῷ μέτρῳ ἀρνητικῶς διὰ τοῦ διασυρμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς ἐν τῷ ἥκιστα εὐσεβεῖ καὶ θεαρέστῳ τούτῳ ἔργῳ συμπράττουσι, μίσθια καθιστάμενοι ὄργανα, λόγιοι ὁμογενεῖς διδάσκαλοί τινες καὶ διδασκάλισσαι.

Ἐν παραρτήματος μέρει ὁ συγγραφεὺς τῶν ἐν λόγῳ φυλλαδίων καταχωρίζει ἐν ρωσσικῇ μεταφράσει τὴν μεταξὺ τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας κ. Ράνδελ Θ. Δάβιδσων διαμειφθεῖσαν ἀλληλογραφίαν ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ 1903 ἐκλογῇ τοῦ τελευταίου καὶ ποιεῖται παρατηρήσεις τινὰς ὡς πρὸς τὴν κατὰ πρῶτον μὴ ἀκριβῆ ἐκτίμησιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατριάρχου. Ὁ ρῶσσος ἀρχιμανδρίτης εἶναι, ὡς εἰκὸς, λίαν ἐπιφυλακτικὸς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ.

Π. Κ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 4 καὶ ἡμερομ. 7 φεβρουαρίου 1911 ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης μεταξὺ Ἀναστασίας Γ. Παρασκευᾶ καὶ Γεωργίου Παρασκευᾶ.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 155 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 10138 καὶ ἡμερομ. 10 νοεμβρίου 1910 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀναστασίας Γ. Παρασκευᾶ, τὸ γένος Σταύρου Πούλια, κατὰ Γεωργίου Παρασκευᾶ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ἐνεννήκοντα ἓξ (ἀριθ. 296) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Φιλαδελφείας **Προκόπιος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Κανάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Κοντοσκαλίου Κωνσταντινουπόλεως, ράπτης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Ι. Κανάκη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἔργα μετερχομένης, κατοίκου Κοντοσκαλίου (Κουλοὺκ σοκὰκ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 φεβρουαρίου 1911. 3

Ὁ πρόεδρος

† ὁ Φιλαδελφείας **Προκόπιος** ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀριόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΑΤΩΝ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Σωτήριος Κωνσταντίνου Κήτσου, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τὸ ἐπάγγελμα κασσιτεροποιὸς, τέως κάτοικος Πόβλας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 8 τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Φιλιατῶν αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοδώρας τὸ γένος Χρήστου Νικολάου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα καὶ κατοίκου Πόβλας, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Φιλιάταις, τῇ 12 φεβρουαρίου 1911.

Ὁ προεδρεύων

ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος 3

Οἰκονόμος Σωτήριος Παπασπυρίδωνος

Ὁ γραμματεὺς

Ἱερεὺς **Βασίλειος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 5 καὶ ἡμερομηνίαν 26ης ἰανουαρίου ἐ. ἔτ. ἐρήμην ἀποφάσεως περὶ διαζεύξεως μεταξὺ Ἑλένης Παναγιώτου Σείζη καὶ Νικολάου Δήμου).

Διὰ ταῦτα

Ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ σχετικὰ ἄρθρα 77, 155 καὶ 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Δήμου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 364 καὶ ἡμερομηνίαν 2ας νοεμ. βρίου 1910 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Ν. Δήμου, τὸ γένος Παναγιώτου Σείζη, ὡς βάσιμον καὶ νόμιμον,

Κηρύσσει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς αὐτοῦ καὶ

Ἐπιβάλλει τῷ ἐρημοδικοῦντι, καθὸ ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, ἅπαντα τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα εἰς γρόσια τριακόσια τριάκοντα ἓξ (ἀριθμ. 336), προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη, ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Πελαγονίας τῇ 26ῃ ἰανουαρίου 1911.

Ὁ πρόεδρος 2

† ὁ Πελαγονίας **Στέφανος.** ὁ γραμματεὺς

Ἰωάννης Χρ. Πέγιος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Ὁ Βασίλειος Τάνου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἄλλοτε κάτοικος Νιζοπόλεως τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τετάρτην καὶ ὥραν 8ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ πάροδον τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Πελαγονίας ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Βελίκους Β. Τάνου, τὸ γένος Γεωργίου Βασίλκου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἀσχολουμένης, ἐπὶ διαζεύξει· διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ τῆς ἐναγούσης συζύγου του δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένου φύλλου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς αὐτοῦ.

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 23ῃ φεβρουαρίου 1911.

Ὁ πρόεδρος 2

† **Ὁ Πελαγονίας Στέφανος**

Ὁ γραμματεὺς

Ἰωάννης Χρ. Πέγιος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Κίμων Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, σιδηρουργὸς ἐργάτης τὸ ἐπάγγελμα, κάτοικος μὲν τέως Μουδανίων, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν 31 μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος πέμπτην καὶ ὥραν 3ην τῆς πρωΐας τουρκιστὶ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Κλεοπάτρας, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Μουδανίων καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Εἰδήσεων».

Ἐν Προύσῃ τῇ 2 μαρτίου 1911 2

Ὁ πρόεδρος Ὁ γραμματεὺς

† Ὁ Προύσης **Δωρόθεος** Ἀρχιδιάκονος **Δωρόθεος**

Ὑπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π-ΙΙΙ-727148
1948